

PÉCSI FIGYELŐ.

Hirdetések ára:
Egy öt-hasábos petit sor egyszeri megjelenésért 8 krt többszöri megjelenésnél árleengedés adatik. Minden hirdetés után 30 kr. bélyeg díj fizetendő. A nyitóléptől 10 krt. A hirdetés díj előre fizetendő.

Előfizetési díj:
Postán vagy Pécsset házhoz küldve: egész évre 5 ft., fél-évre 2 ft. 50 kr., negyed évre 1 ft. 25 kr. egyes szám 10 kr. Megjelenik minden szombat-on. Egyes számok kaphatók Weidinger N. könyvkeresk. (Széchenyi tér).

Szerkesztői Iroda:
Ferenzieki utcája 22.sz.1 emelet. Kéziratok vissza nem küldetnek

A lap szellemi részét illető közlemények és előfizetések a szerkesztőséghez, a hirdetések pedig a kiadóhivatalhoz intézendők. Előfizethetni helyben: a kiadóhivatalban, Blauhorn Antal úr a városi épületben, Lill János úr a budai külvárosban, Böhm C. F. úr a szigeti külvárosban lévő kereskedésében, és Fesztl Károly úr könyvkötő üzletében, Király utca (nemzeti kaszinó épület), valamint a vidéken minden postahivatalnál.

Kiadó hivatal:
Taizs Mihály nyomdájában Majláth-tér 2. szám alatt.

Előfizetési felhívás.

A „Pécsi Figyelő” politikai hetilapra [j] évvel lapunk a **hetedik** évfolyamba lép. Ennyi időt még nem ért **magyar lap** Pécsset, a mi bizonyára fényes tanúbizonysága annak, hogy lapunk nemesak létezik, hanem valóban megnyerte a közönség tetszését. Hat éven át nemesak kivívott lapunknak a létjogot, hanem olyan közeggé tettük, hogy azt **ma már nélkülözhetlennek tartja városunk és megyénk közönsége.**

Visszapillantás a multa, eddigi működésünkre elég biztosítékot nyújt s így följölegesen tartunk minden ajánlatgátást lapunkra vonatkozólag.

Lapunk úgy mint eddig, figyelemmel fog kísérni minden **városi, megyei, országos és világmozgalmat**, hű támaszója lesz a **közvéleménynek**, úgy hogy azok is, kik csak vasár- és ünnepnapiakon érnek rá lapot olvasni **mindenről a mi a város-, megye-, ország- és a nagy világban történő rövid leírásban értesüljenek.**

Igyekeznünk fogunk továbbra is, hogy lapunk tisztelt olvasói szórakozást nyújtó olvasmányokban is gyönyörködjenek s ezért **tárczáink különösen érdekesítő közleményeket fog hozni**, sőt ha lapunk tere engedni **mulattató** részt is minél többször fogunk közölni.

A mi lapunk **irányát** illeti leszünk azok a kik voltunk hat éven át: **szabadelvűek**, nem a jelenkori nép ámitására érzelt, hanem a szó valódi értelmében, **ösztintek, igazságosak** úgy le mint felfelé, **városunk és megyénk** úgy **szellemi mint anyagi érdekeit** **készséggel védjük** s e célból bárkinek örömet tért adunk lapunkban. Leszünk a kik voltunk: **a hazafiság, a nemzetiség, művelődés, haladás s a szabadság** magas eszméinek buzgó s őnzetlen terjesztői.

Bizalommal fordulunk tehát lapunk eddigi t. előfizetőihez s a nagyérdemű közönséghez, kérve, hogy eventül is úgy szellemi mind anyagi támogatásuk által tegyék lehetővé illetőleg könnyebbé lapunk által a közjó érdekében vitt sikeres küzdelmünket.

Kérjük az előfizetéseknek mielőbb való megújítását s lapunk szíves terjesztését annál is inkább, mert részünkről nem ki-

méltnk semmi fáradságot és áldozatot, hogy lapunkat minél érdekesebbé s a t. olvasó közönség előtt kedvesebbé tegyünk.

Előfizetési díjak:
A „Pécsi Figyelő” helyben házhoz hordva vagy vidékre postán küldve:
Egy évre 5 ft.
Fél évre 2 „ 50 kr.
Negyed évre 1 „ 25 „

A „Pécsi Figyelő” szerkesztősége.

Dolgoznak!

Igen dolgoznak, folyik a munka gőzerővel a haza nyomorgatására.

A karácsoni szünetek előtt még keresztilt kell hajtani több törvényjavaslatot minikét ház retortáin át, hogy királyi szentesítéssel ellátva formailag elégtétessek a törvény kívánalmainak.

Ujra s ismét átlépünk az új évbe megvizsgált és megszavazott költségetves nélkül, e miatt előleges felhatalmazvány kell a kormány-nak; — a véderőről szóló törvény ideje lejárt, az új törvénynek egyezni kell Ausztriának e részbeni törvényével, sem itt, sem ott e törvény még tárgyalás alá nem vetetett, kell tehát e törvénynek egy évi meghosszabbítása, különben az ujjon-cozásnak kellene maradnia, ez pedig nem maradhat el, mert hátha szűkséresek lesznek a fiuk egy újabb muszkatámogatásra?

A horvát pénzügyi kiegyezés is lejár, ezt is meg kell ujjítani ideig- lenesen, legalább egy évre, az új arany rente kibocsátását is meg kell szavazni, mert e nélkül nem lehet a deficitet fedezni, mindezeket le kell morzsolni karácson előtt, a többi maradhat, a berlini szerződést, a bosnyák foglalást, azt akár soha sem bolygassák, mert míg reá kerül a sor, addig amúgy is szét lesz az szagatva nagyobb erő által és újra folyik a mérkőzés a csatatéren.

Mire való ezen lóhalálában való tanácskozás, hiszen mindenütt megvan a kényszerhelyzet, „meg kell szavazni” és a mesterséges, csavarható választási törvények alapján

hivatalos nyomás, vcsztegetés és ezer más módon meghamisított közvéleményt formászerint kifejező számbeli többség meg is szavazza, mert ha nem teszi akkor véget vet saját lételének. Ezen **többség** rendeltetése, hogy megszavazzon az önkényuralomnak mindent, a mit csak kíván, hogy reá adja formászerint a nemzet beegyezését, habár ez leg-hangosabban is tiltakozik ellene.

A nemzet élni akar, a nemzet tudja és érzi, mik legyenek életének feltételei, a nemzet belátja, hogy saját érdekével össze van kötve a dynasztia érdeke is.

Az utolsó száz év története is világosan tanúsítja, hogy a dynasztia hatalma tetemesen gyengült, mert érdekeit nem egyszer éles ellentétbe helyezték a rosszul választott kormány emberek a magyar nemzet irányában, mert többnyire az ellenkezőre határozzák el magukat, mint a mit a nemzet óhajt és kifejez.

Egyszer — az 1848-iki márcziusi napokban — elismerték Bécsben, hogy Kossuth Lajos és a magyar nemzet mentette meg ismét a dynastiát, ez elismerés nagyon rövid ideig tartott, mert felül kerekedett csakhamar azon nem kevésbé ostoba, mint vészthozó nézet, hogy Ausztria idő táborában található fel, (In deinem Lager ist Österreich.)

Ezen nézet pedig ma is irányadó.

Az 1849-iki orosz invasió szűksége, a szolferinói és szadovai vereségek nem voltak képesek ezen megrögzött nézetet megdönteni, sőt ellenkezőleg a bizalmatlanság a magyar nemzet irányában talán azóta még inkább növekedett, mióta a dualisztikus államszerkezet látszólag egy kevés tért engedett a magyarnak, hogy palástolhassa a kormány az absolutismusnak tettleges fenállását.

Ha lehetséges volna, és ha Kossuth Lajos reá szánhatná magát, hogy legjobb ítélte és meggyőződése ellenére is a német és muszka szövetséget ajánlaná a nemzetnek és dynasztiának, — ha a magyar nemzet leküzöve ösztönszerű utálatát a

moszkovismus irányában, megelégedését nyilvánítaná a háromcsászárszövetséggel, ezzel megpecsételte volna egyúttal ezen szövetségnek felbomlását, mert a bizalmatlanság a bécsi politikusokat azonnal behajtaná az angol-francia szövetségbe.

A legloyalisabb alattvalói hülség süket fülekre talál, ha a józan ész sugallta, öszinte becsületes lelkiülettől merített tanácsokkal áll elő, szerencse még, ha földözés és bitó nem lesz jutalma, ellenben mindennemű elismerés és bő jutalmakban részesülnek az önzés utálatos fertőjéből eredt vészthozó tanácsok. Ezen rossz tanácsok vészes következményei mindig más körülményeknek tudatnak be, sőt a tanácsadó ostobasága vagy rosszlelkűségének, óh a dynasztia és nemzet elárulói és megortói mindenkor nagy kifizetéseket részesültek.

E szomorú százados tapasztalás megtermégyümöleseit, egy kiszivattyozott koldus nép teng a természet minden javaival megáldott, de elhanyagolt művelésű térségeken, nagy része gyáva ahhoz is, hogy a szünelges alkotmány adta jogaival élve kifejezze akarátát, sőt részben elég aljas, hogy legjobb meggyőződése ellenére nyilvános hazaárulókra adja szavazatát, elnézi, hogy ily képmutatókból alakult rablószövetség kifossza azt is, kinél még valami található, előcsigti oly állapotok létrejöttét, midőn a vagyon kevés pénznadályok kezeibe összpontosul, a nemzet pedig paria lesz idegenek zsarnoksága alatt.

A kormánypárt homlokán hordozza a hazugság bélyegét, a „szabadelvű” czimet és mert szemérem nélkül hordozza homlokán, éppen azért kedves a bécsi kamarilla szemében, ez csak az elvetemültségre számíthat örült terveinek kivitelében és azért mit sem törődve a közérköles megromlásával, a birodalom elszegényedésével, az összetartó erkölcsi kötelékek meglazulásával, csupán a vad erőszakra, hazugság és ármányra támaszkodva, maga

idézi fel a létező állapotok felbomlását.

— **A miniszterelnök által a képviselőház elé beterjesztett 1877-iki zárszámadás szerint a mult év tényleges eredménye lett: Összes bevétel: 218.185.042 ft., Összes kiadás: 245.336.571 ft. Deficit: 27.151.529 ft.** Volt pedig az előirányzat 6 millió és néhány százezer forint; mihez járulandó a póthitelek utáni deficit eredménye csak szerényen 12 millióval s 9 millió forinttal, minél fogva a deficit multa feltt az előirányzatot. Tekintve, hogy ez a vívmány szintén a híres szabadelvű-kormány babéraihoz fűződik: csak gratulálhat hozzá a nemelokok chórusa.

— **A kétdelegáció közt fennforgó differenciák kiegyenlítettén, röviden össze foglaljuk a jövő évre megszavazott közös költségvetés eredményét: Eszerint szükséglet emén megszavaztatott: 100.302.264 ft., rendkívüli szükséglet emén: 4.875.972 ft.; az összes szükséglet: tehát 105.178.236 ft., vagyis 1.414.477 forinttal kevesebb, mint a mennyt a kormány kért. Levonva a kiadásból a jövedelmek előirányzatát: fizetendő lesz a birodalmi tanácsban képviselt tartományok által: 64.029.333 ft., míg a magyar quóta kitesz: 29.397.892 ftót és 10 krt. (Meg majd a póthiteleket!)**

— **A magyar delegáció decem-ber 12-iki ülésében** Andrássy választott Apponyinak multkori interpellációjára, melyben Raab ezredes, a rhodopei orosz hógár kegyetlenségek megvizsgálására kiküldött osztrák magyar megbízott eljárására nézve kért felvilágosítást. Apponyi hosszabb beszédben bírálta a választ s az okmányokat, melyekre a külügyminiszter hivatkozott és erős érvekkel kimutatta a külügyi kormány kétszínű magatartását ezen vizsgálatnál. Andrássy választát úgy olvasta fel — A december 13-án és 14-én tartott ülésében folytatott a külügyi vitát. Bánhydi Béla, Simonyi Lajos s Zsedényi de leginkább ismét Apponyi Albert itélte el érveken gazdag beszédben a külügyi politieát s világosan kimutatta Andrássy politikájának jellem vonását az osztozkodást és parallit akcióit.

— **A kereskedelmi és vámszerződés** Németország és Ausztria-Magyarország közt ideiglenesen t. i. jövő jan. 1-től egy évre a leginkább kedvezményezett államok közti viszony alapján megkötött. Olaszországgal a tárgyalások még folynak, de kevés kilátás a sikerre.

— **Az országgyűlés pénzügyi bizottsága** elfogadott egy rövidke törvényjavaslatot, mely 80 millió kölcsönt tárgyz. — Ennek egyik felét Tisza már elköltötte, nem csak hogy felvette, — felvette pedig felhatalmazás nélkül és törvény ellenére kisebb árfolyamon mint az törvény szerint

TÁRCZA.

Karácsoni gondolatok.

Mit akarnának azok, kik a hitet kiirtanak az emberiség szívéből? Mihez kezdenének az mivel kárpotolnák az ebből származandó nagy veszteséget?

Mennyet földet ígérnének, a mint ígérték is már; s nem adnának semmit, miként általában bebizonyult már!

Mivel kárpotolnának például csak a karácsonért is?

Míg a világ állani fog, a karácson is megtartja jelentőségét, s hiábavaló minden agyarkodás, hiábavaló minden törekvés, melylyel azt valamikép és valamivel helyettesíteni vélnek.

A karácson elévülhetlensége ép oly bizonyos mint elvitázhatalatlan az, hogy szebb ünnepet, lélekemelőbb mozzanatot a karácsonnál képzelni sem lehet.

Szív és lélek összeolvad örömben s kiengesztelődnék az érzelnek a legfánsultabb embernél is.

Csak az egy visszaemlékezés is, melyben gyermekkorunk ez örömet magunk elé varázsoljuk, felér a közönséges élvek egész özőnével.

Még mindig azzal az ártatlansággal tekintünk oda vissza, melylyel őnzetlen keblünk a karácsont fogadta és ajándékai elmerengett. S e mulatóny perc is nemesit bennünket; legalább felemeli lelkünket és jóra ösztönöz, melyet, ha nem követünk is mindig; fogadáskint továbbra halaszthatjuk, oly szándékkal, hogy mihamarabb megvalósítsunk.

Vajjon nem így vagyunk egyebekkel is! A régebbi kornak meg volt az az érdeme, hogy alkotni tudott és alkotása az életrevalóságot is magában foglalá!

nyakrafőre alkot, hanem az a szerencsétlensége, hogy alkotását nem követi siker: Koronája nincs!

Vegytek például a régi és új alkotmányunkat.

A régi magyar alkotmány életrevalóságot szentesítette az idő: egy ezredév. Török, tatár nem tudta ledönteni, s hiába rágódott rajta a kajánóság: csorbítatlan vergődött az idők viharán keresztül az, új erőt ragadva magához, egyre szilárdulva, s újja születve folytató. Mert valóban esakis így magyarázhatjuk meg magunkok fennmaradását. Régiségében rejlett bűvereje, az a páratlan és megveselhetetlen visszaserzési erő, mely az akadályokkal szemben érezeti egész súlyát, s annál hatályosabb, minél nagyobb a baj, mely ellene tornyosul.

S mit tapasztalunk!

E rettenetes bástyát, e páratlan védoszlopot újjal helyettesítették mégis.

A régiből újat faragtak.

Az új nem akar megszilárdulni azonnal és faragnak rajta folyvást. Támogatják jobbra, balra; de mind hiába. Olyan az, mint az a dolog, melyről a szent írásban azt olvassuk, hogy mivel sem hideg sem meleg nem vagy, kiköplek a számból! Langymeleg alkotmány ez bizony, melynek életereje nincs. Így esik aztán, hogy képtelenségeket szűl, melyektől maga is visszaborzad vagy a mi még gyakoribb, örökös tapogatásban s tres kísérletekben emésztődik. Vagy vizsgálódjunk a közigazgatás, az igazságszolgáltatás vagy a tanügy terén. Ugye bár mindenütt iránytalanságot, kapkodást fogunk tapasztalni. Mindentitt és mindenben az átmenetiség éretlen arculatja vigyorog felénk. Szent igaz, hogy tíz év alatt csudát tenni nem lehet. De hát mért akasztják tenni a jót? Vagy milyen a pénzügy? A pénzügy persze nagyon rendezett, mert rendszeresen fokozott adókövetelésekkel áll

elő. S azt tartja a latin, hogy: ab uno disce omnes!

A langymeleg alkotmány mellett még a boszniai expedíciót is szerencsésen végre lehetett hajtani.

Nem épilletes dolog, hogy épen e szent ünnepe estjére esik e themáról elmélkednünk. Nem értjük ugyanis célját; nem látjuk be még akkor is a hasznát; s nem fogjuk fel mivoltát. Mit akarunk az idegenekkel, mikor nekünk is szűkségünk van a civilizációra! Mit akarunk különösen azzal a népfajjal, mely ott többségben van? Értjük a szlávokat. Vagy nem látjuk be a már is mutatkozó jelenségek szomorú tendenciáját. A szlávok ott már megkezdték az egyesülést a törökök rovására s érdekeink ellen. Hisz épen a napokban került fel az a hír, hogy az ottani görög nem egyesült vallásuak, — s ezek mindnyájan szlávok ott — a karloviczi érsek-séghoz akarnak csatoltni. E kérelmök bizonyára teljesített! Nős, egyesülésben rejlik az erő! Már most, ha már eddig sok izgága jött ama bizonyos helyről, úgy hogy nem egy izben királyi biztos kiküldetése lön szükségessé; el lehetünk rá készülni, hogy inentül még gyakoribb lesz az és ki tudja mily bonyodalmak kútförásává fejlődik e vallási egyesülés. Annyi bizonyos, hogy népességi szempontból a legrosszabb következményeket vonja maga után: szaporodnak természetes ellenségeink, kik minden áron és legjobb szándékunk ellenére csak ellenségkép akarnak velünk szemben állni. Ez tehát mindenkép baj, s annyival rosszabb, mivel szükség rá egyáltalán nem volt. Vél folyt olyasmiert, minek hasznát unokáink sem fogják ismerni. Minden csepp vér felelősséget van maga után ha nem a hazáért, a haza hasznáért ontatott.

Vajjon míg a bosnyákokat hazaszállítják, nem bolyongnak-e hajléktalanul azok, kiket Serajevoból kiszorítottak vagy

kivertek! Bizony bizony szomorú karácsonra ébrednek azok, a kiknek házat rommá lötték vagy megsemmisítették; és ilyenek sokan vannak ott. Sohasem leszünk barátjai a vérontásnak, s jobb a diestelen nyugalom a legdicsőségesebb háborúnál.

Dicsőség a mennyben az Istennek, s békesség a földön a jóakarató embereknek! Ez a karácson jelszava, s kell e ennél szebb mondas?

Békesség a jóakarató embereknek! Találkoznak ilyenek minden pályán és valamennyi foglalkozásban; hanem ellenkezőjében nincs szűkölködés.

Bizony nem jóakarató emberek azok, kik a közjót saját érdekeiknek alárendelik és csak hasznukat lesik.

Nem jó emberek azok, kik másokon uralkodni szeretnének és önhatalmaskodásban lelik kedvtelt, holott pusztá nyájassággal és természetességgel többre mennének. Nem jó emberek azok, kik felebarátuk rovására szeretnek tündökölni és fillereiket mások kárával kapargatják. Ha ilyenekkel találkozunk, kikertüljük őket, nehogy veszély fenyegetse béánkét. — A magánéletnek szüty megvan a maga háborúja mint a nyilvános életnek, s mindegyiknek azon egy eredménye a szomorúságban.

Azonban mi közünk hozzá a jelen perczben?

Elég volt Boszniából a szomorúságra; gondoljunk inkább a karácsonra; hőtündéres fenytűjével, tündöklő csillárjával és gyermekeink nyájas arczulatjával. Mindnyájan ott vannak a karácsonfa körül és dicsőneket zengnek az Ur tiszteletére. Csak a legidősebbik biányzik: az aki Boszniában bűnyt el. És az öröm bura változik. Hány ház, hány család búslakodik így elvesztett tagjáért, ki sohasam tér többé vissza.

Sohasam! — e szó az, mely a boszniai expedíció vizshangjaként reánk maradt. Nem áll! — fogják kiáltani; mert sők

mindenfélét hoztak onnan katonáink! Igaz; handsárokat, töröket, pisztolyokat, sülyvalókat, szőnyegeteket, különböző felszerelmeket, apró bosnyák lovakat mi is láttunk. A handsárok közt különösen igen szép darabok találkoztak, melyek a keletit fénytűztést most ujjog az eszünkbe juttatják. És e hozományok még karácsoni ajándéknak is alkalmasak. Lám! lám! mily ügyesek az emberek; az idegen földről hozott kincesekből karácsoni ajándékkal kedveskednek és megörökítik a történetet a magánéletben is.

Tehát sokféle ajándékot hozott ez idén a karácson és soká fogunk a visszaemlékezni. Vajna e visszaemlékezés megszelidülve és egyre kedvezőbb tükrön át jutna az utókorra.

Boldog ünnepeket. —

Kozáry Károly.

Cartouche.

Dr. Tenme után. (Folyt.)

Akkori időben egy Law nevű skót pénzügyér, fizte tőzsdé és részvényámitgatásait; az egész városra ráragadt e nyavalya. A kávéházakban, utcákon és nyilvános téreken üzték e veszedelmes játékok, s többnyire nagy kiterjedésben. Ott jó préda mutatkozott Cartouche-nak és bandájának. Cartouche mindenféle árluhába öltözve elegyedett a nyerkémlők és áltatók közé, hol mint tanuló, fiatal abbé, vagy szerény munkás képeben jelent meg. Egy alkalommal különös jó fogást tett. Valami Derbot lord 1,300,000 lívre értékű bankrészvényeket hordott magával tárczájában, a mai pénz szerint ez épen 12,000,000 frankot tett. E tárcza gyors és könnyű fogással Cartouche kezében termett.

Lopásuk főszínhelyei közé maguk a királyi kastélyok is oda tartoztak. Egyszer két ezüst karos gyertyatartót loptak el a kormányzótól, a palais royalból, más izben

messze szétszórta őket tették által tették örök időre áldott? — Ki volna oly vakmerő, hogy piszkos ajkakkal egy széchenyi, Klimót, Szepessyt, nagy érdemeik kétségbevonásával káromolná? Uram! hogy sokat mondjak, csak annyit mondok hogy én ahhoz elenyészőleg kicsin vagyok s aki ilyesmit tenni merszelve, hasonló volna az utolsó banditához.

Hanem mégis meg fog engedni, miként azon időkben még nem juthattunk oda hogy ily természeti intézetek vezetői világiak legyenek. Az okokat nem szükséges adnom. De azt sem mondhat, hogy az egyházi vezérlet alatt kikérült tanítók haszontalan emberek; ellenem is bizonyítana és sértene a megyei tisztas tanítók nagy részét, kik itt nyerték képzetesüket. Azonban ilyesmit ezikkemből kiolvadni még a rozskarat sem tud; sőt ellenkezőleg, mert midőn Sch. uról elismerőleg nyilatkozom, meleg szavakban emlekeztem meg az ingatlan tanitokról is, mint akiknek sorából Sch. ur is való. Ajánlom a cikket A. K. urnak újból az előlvasásra és becses figyelmébe. Sőt azok kik bővebben ismernek, éppen ellenkező véleményben vannak felelőm azon tekintet illetőleg melyben engem A. K. ur feltüntetni vél, elannyira hogy ha A. K. ur ismét ezt irányban ismerne, a néptanítókérti túlságos rajongónak nevezne és azok értéke tulbecsülésébe való essél vadolna, s akiket elszoktat néha nevezni „nagyhatalmasság” nak is.

Végre pedig kikell jelelnem A. K. urnak, hogy ha felszólalásának indoka a képzeletben levő sértett érdekek megvédése volt, csak felesleges munkát teljesített, mert azok csakis képzeletiek; ha pedig tanácsát akarta velem követetni, fogadják jóakarataért benső köszönetemet, de nem kérek belőle, mert ami irályomati illeti, megmaradok saját és megszokott hangomnál, és nem megyek szomszédok ajtajához koldulni hangokért idegen zöngéhez. Ezzel válaszomat ezen ügyre befejezem.

Halász.

Törvénytörési Csarnok.

A pécsi kir. trszéknél a mult héten letárgyalta polgári perek:

Holzinger Anna felperesnek, — Frank Miksa alperes apaság elismerése és jár. iránt lefolyt pere. — Simon Sándor és éretkarsa felpereseknek, — Balog Judith és társai alperesek elleni ingatlanok tulajdonjoga iránt lefolyt perük. — Ubovics Kata férj: Zdelarovic Gaborné felperesnek, Ubovics Jovo és társai alperesek elleni ingatlanok tulajdonjoga iránt lefolyt pere. — Spengler Miklós és neje felpereseknek, Lang Antal alperes elleni perük birtokba boesajtás iránt. — Kis István és neje felpereseknek, ifj. Polgár József alperes elleni perük zálogjog törlesztésére szolg. okirat kiállítás iránt.

A tárgyalandó büntető perek decz. 21-én végtárgyalás Diksa Ferenc (lopás). — Baesvanin Szávó (életveszélyes fenyegetés). — Miodragovic Glisó (lopás).

Ítélet hirdetés deczem. 21-én Kulesár György szülői bántalmazással vádolt elleni büntnyben kir. táblai ítélet. — Hancz Pál és társai elleni büntnyben kir. táblai ítélet hirdetés. — Bauer Károly tolvajással vádolt elleni büntnyben kir. táblai ítélet.

Deczember hó 27-én Reiter Péter ellen vétkes vigyázatlanságból eredt emberölés vádolt büntnyben Curia mint legfőbb ítélőszéki ítélet hirdetés.

Deczember hó 31-én Róth József és neje ellen bírói zártörés által elkövetett sikkasztással vádolt büntnyben Curia mint legfőbb ítélőszéki ítélet hirdetés. — Borhás Imre ellen súlyos testi sértéssel vádolt büntnyben Curia mint legfőbb ítélőszéki ítélet kihirdetés.

Különfélék.

— *Lapunk nemsokára befejezi hatodik évfolyamát* s így az utolsó évfolyad is végéhez közeleg. Az előfizetési felhívás lapunk homlokzatán olvasható s itt csak azon t. olvasóinkhoz intézünk kérelmet, a kik hátralékokban vannak hogy **sziveskedjenek azt mielőbb beküldeni** s lapunkra az előfizetést is megújítani, nehogy a lap szétkülésében fennakadás történjék.

— *A pécsi jótékony nőegylet holnap deczember 22-én a délutáni órákban tartja meg karácsonyi kocsizását* 140 szegény közt, a kiosztandó ajándékok azon napon a délelőtti órákban is a „Hattyú”-teremben megtekinthetők, minek megtekintésére, midőn a t. e. közönséget tisztelettel meghívja, egyuttal meleg köszönetét nyilvánítja mindazon nemes emberbarátoknak, kik ezen hűnap segélyezést kegyes adományaikkal lehetővé tették. — A választmány.

— *A pécsi jótékony nőegylet karácsonyjára adakoztak:* Dulánszky Nándor pécsi megyés püspök 6 méltósága 100 ftót. Szlaby Ferenc ez.-püspök 6 msága 10 ftót. Mendlik Agost. apát-kanonok 5 ftót. Prierk Vincez 25 ftót. Förster Adél 5 ftót. Skerlecz báróné 5 ftót. Hrabosky báróné 3 ftót. Stirling Mária, Pintér Teréz, Haksen Emilné 3—3 ftót. Schulhof Roza, Bodó Karolin, Böhm Karolin, Johann Julia, Tallian Károlyné, Czvetkovits Josefa, Krasznay Mari, Kócsics Teréz, Simonfay Mari, Heidecker Anna 2—2 ftót. Blauborn Julia 20 csomag kávé és 20 csomag cukrot, Mikes József 6 zsák burgonyát. Vész Mari egy felöltöt és egy pár harisnyát, Schnaidt Mari egy felöltöt ruhát, végre az 1-ső szab. dunagőzhajózási társulat pécsi bányagazgatósága 50 métermázsá briquette.

— *Borsy György, pécsi közs. tanító*

szintén kartársát, a vele egy intézetben működő tanítónő Bató Anna kisasszonyt vette házastársul. Az ég áldása kísérje frigyüket.

— *Az első fecske.* A pécsi jogcsarnokai polgárök által rendezendő bál lesz az első a farsangban, és ez ugy is illik, mivel e bálon szokás a felszerült fiatal leánykát bemutatni. A bál mint rendezés igen fényesnek ígérkezik s csak aztán haszontalan túl költsékesre ne vedmedjék a bizottság, mert ez által csaka jótékony célra szentvedne A mi pedig a bál rendezést illeti arról kezeskedik Kiss Emil elnök és a beváltott bizottság ügyessége és így hisszük, hogy e bál minden tekintetben kifog elégiteni.

— *A pécsi jog és államtudományi kar* polgárai a „jogász segélyegylet” javára 1879 évi január hó 11-én a „Casino és Hattyú” egyesített helyiségeiben zártkörű táncvizsgalmat rendeznek. A bál vélasszonya: id. Jeszenszky Ferencné ő nagysága lesz. A meghívó már szétküldötték és miután megtörténhetik, miképp tévedésből vagy azon okból, hogy véletlen a postán elveszik illetékes helyen a meghívót kézhöz nem veszik, felkéri tehát a rendezőség mindazokat, a kik a meghívót eideig még nem kapták s arra igényt tarthatnak, sziveskedjenek ezt a jogászok bizottságának tudomására hozni.

— *A nőegyleti bál jövő farsangon* nyomban követni fogja a jogász bált, mert hétfőn január 13-án lesz a színházi helyiségekben megtartandó. — Mint illetékes körökől halljuk, arra készülnek ott, hogy a nők túlnyomó számban roccco öltönyben jelenjenek meg.

— *A mint értesülünk Herzenberger József táncművész is rendez nagy táncestetélyt az idén.* Az időpont még nincs meghatározva és így azt csak annak idején hozhatjuk köztudomásra. Ugy látszik az idén nem leszünk szükiben a báloknak.

— *A „Ferencz Károly” ezred új ezredtulajdonosa.* A midőn a baranyamegyei fiukból álló 52-ik ezredtulajdonosa Ferencz Károly főherceg elhalálozott azon hír keringett, hogy a gyász év elteltével a „Francz-Karl” bakát „Andrássy” bakának fogják nevezni és Andrássy lesz a vitéz ezred tulajdonosa. Amint azonban most már kiderült e hír alaptalan volt, mert újabbaz 52-ik ezred tulajdonosának gr. Ausperg altábornagy fog kineveztetni és így ezentúl a baranyamegyei fiukból álló 52-ik ezred bakát „Ausperg” bakának fogják nevezni.

— *A pécsi nődalárda f. hó 15-én* tartotta meg több műkedvelő a pécsvárosi dalárda és zenekar szíves közreműködésével mellett hangversenyt a hattyú teremben és pedig „szüneti ház” előtt. Nem tagadjuk, hogy a változatos program igen keesgető volt s így sokan élvezetes estét reméltek, de hogy ezen reményük teljesült-e azt az izlés különfeleségénél fogva mi meg nem mondhatjuk. Hogy a pécsi női dalárda egy idő óta nem lépett fel nyilvánosan nem esodáljuk, midőn oly nagy mérvű a részvétlenség. Már pedig csekély erővel nem lehet nagy művet létesíteni. Ez utób tartott hangverseny, ép ez okból is jóval hátrább áll siker tekintetében az eddigiektől a mi egyébként annak és tulajdonitandó, hogy a színházban rendezett hangversenyek egészen más színben tűnnek fel sőt az acustica is más. — A szereplők közül Jeszenszky Sarolta urhölgy ugy mint mindig igazán kedvesen ügyes technicával énekelte és így érzéssel előadott dalaiért igazán megérdemelte a taps vihart mely neki osztályrészt jutott. Nemkülönben igen jó benyomást tett a zenei rész a melyben Zsolnay Juliska és Friedl urhölgyek valamint Dr. Mutschbacher Victor és Hauser Hugó és mások ugyancsak kinttintették magukat. Jutott nekik is elég a tapsból. Hogy a pécsi dalárda és kitett magáért azt már jó hírvenél fogva említettünk sem kell. És most ezuttal megrovás nélkül nem hagyhatjuk ama tapintatlan eljárást, hogy e hangversenyt vasárnapon rendezték, nem törődve azzal, hogy a magyarszineszetnek, mely ugy sem részestül valami nagy pártfogásban és egy jó napláj is elrontják. Sokan még azt is állítják, hogy a táncz ért volna legtöbbet ezzel azonban mijsak kövte érthetünk egyet habár a fiatalág ugyancsak jó kedvében volt, a miben a szép hölgyeknek van óriási része.

— *Elespített tolvajok.* Nem régtörtént hogy a barátok utzájában a Jeszenszky-féle házból, magánál a háztulajdonos Jeszenszky-nél mindenemül ékszer tárgyak u. m. arany óra, arany láncz, gyűrűk stb. elveszett de a tettesek kézrekerültek. Tegnap történt kihallgatásuk a rendőrségnél s ez alkalommal kiderült, hogy a tettesek a két kömives legény a kik a házból dolgoztak, alkalmilag kipubatolták, hogy az ékszerök hol vannak elzárva s azután egy kedvező pillanatban eltolvajolták. A lopott tárgyak egy részét elzalogosították s eladták, — de már nagyobrészt ismét kézhöz kerültek.

— *A déli vasút székeshérvári kanyiszai vonalán két nap óta hófúvások* végett az összes forgalom beszünttetett. Továbbá nagy jégzajlás folytán a Dunán Gembos-Erdő között az alföldi vasút részéről a gőzkomp közlekedése bizonytalan időre korlátoztatott.

— *Egy öngyilkos szerelmespár.* Nov. hó 20-án éjjel Gardanovczéből (Bánság) L. . . Szim. és P. . . Anna eltűntek. A fiatal ember 23, a leány 19 éves volt, gyermekeik két, egymással ellenséges viszonyban élő ott lakó kereskedőnek. A szülők minden kutatása haszontalan volt, az eltűnt párt nem lehetett megtalálni. A két kétségbeesett koroskodó anyyra szivére

vette e körülmény, hogy sirva hozzá egy-másra, kölcsönösen bocsánatot kérve, hogy gyermeküknek megöltötték a házasságot. Ot nap alatt még semmi nyom nem vezet az eltűntek hollétére. A mult vasárnap a falu lakosai a templomba gyűltek; a megbékült szülők együtt érkeztek, hogy vigaszt és enyhülést nyerjenek — Borzasztó látványt táruult eléjük! A templom egyik zugában két felakasztott holttestet találtak. A szülők elvesztett gyermekeikre ismertek. Egy levélkét is találhat náluk, melyben kéri szülőiket, hogy ne haragudjanak rájuk, ők is szívesen megbocsátják a szigort, melyvel házasságukat ellenézték s nem haraggal indultak a halálba. Másnap nagy részvét közt temették el őket.

— *Egy utonálló nő.* A nőemancipáció tudvalevőleg abban áll, hogy a nők előtt is megnyitassék mindazon foglalkozási nem, melyeket a férfiak folytatnak. Ezen elv alkalmazását kísérlette meg nemrég Fekete Agnes békés gyulai asszonyosság, olyan kereset ágbán tevényt próbált, mely kizárólag a férfiak tere volt eddig. Fekete Agnes ugyanis a mult hó 28-án rablótámadást intézett az aradi utban egy asszony ellen, azon alternatívát állította eléje: „Pénzedet vagy életedet!” A nő utonállás az első próbája azonban, lihetőleg a kezdet ismeretes „nehézségei” következtében — balul tőtt ki, s Agnes asszony elfogatván, lakaton belül tétettet.

— *A holttest égetést újabban e hó 10-én* hajtották végre először hivatalosan Gothában. Stier elhunyt mérnök meghagyta végrendeletében, hogy tetemet elégessék. Kívánsága szerint az e célra épült csarnokba hozták holttestét, hol a lelkész azt újra beszentelte s ezután az égető kemenchébe helyezték el. A légmentesen elzárt üregben, hol forró gázok keringtek a test 1 1/2 óra alatt teljesen hamuvá égv: szétmállott — A sajátságos szertartáson több államhivatalnok és főpap jelent meg a nagy közönség között, mely nyugodtan nézte végig a műtétet.

— *Kossuth Lajost Baracconában* közelebb meglátogatta a Gazett Piemontese szerkesztője. A szerkesztő dec 8-ról kelt levelében leírja e látogatást lapjában. Kossuth Lajos beteg. Ezen 76 éves férfi noha most beteg állapotban láttam, rendkívüli erővel és roppant ésszel áru el első pilanatra. Az olasz nyelvet tisztán és szép kiejtéssel beszéli és úgy látszik, hogy azt ép oly szenvedélysen szereti, mint hazánkat. A politikáról lévén szó, Kossuth élesen tiltette az okkupációt. A szerkesztő Kossuthhoz azon kérdést intézte, hogy való e, amit Cantu Caesar történelmében ír, hogy 1848-ban Kossuth 40,000 katonát ajánlott fel Ausztriának, Olaszország ellen, ha kész elismerni Magyarország függetlenségét. Kossuth e állítást hazugságnak, gyalázatoságnak, rágalomnak jelenté ki. Midőn az országgyűlésen — ugymond Kossuth — István főherceg leiratot olvasott fel, melyben az volt mondva, hogy Magyarország királya Szardina király ellen háborút visel, s e célra katonákat és pénzt kértek a magyar országgyűléstől: ezt nem lehetett megtagadni, mert Ausztria alattvalói voltak, de az országgyűlés Kossuth indítványára mégis kijelenté, hogy a háboru szorom körülményét tudomásul veszi, de az ország nincs azon helyzetben, hogy katonákat és pénzt adhasson. Felhatalmazom önt, — szolt Kossuth — hogy ezt így írhasse meg, ezért én is hálával fogok önnek tartozni. En magamtól nem írtam volna ezt, de ön megírhatja ezt olaszul, annyival inkább, mert egy különös eset adta elő magát. Egy névtelen levelet kaptam, mely mellé azon történelmi töredék volt reszketve, melyet ön épen most idézett. És ez volt hozzáírva: „Nem szégyel ön Olaszországban élni és az olasz király által nyugdíjaztatni?” En szégyeleneljek a nemes olasz nemzet vendége lenni? En volnék az olasz királytól nyugdíjazva? Gyakran kinaltak meg királyok és császárok nyugdíjjal: jelestül Franciaország császára és Olaszország király de egyike sem eléggé gazdag. Kossuth Lajosnak alamiznát adhasson. — Nem tehettem egyebet, végzi sorait az olasz szerkesztő, mint hévvel szoritani a nagy férfi kezét és azt szívmehz vinni: minden szó elbőmult ajkimon azon nagszerül és nemes homlok szemlencél. Eljen Magyarország!

— *A vigasztalalan.* „Ó édes plébános ur, — ó jaj, — jaj, elvitték a Miskát katonának!” — panaszkodik sirva Kati. A plébános gyöngéden vigasztalja. „Ne bánj majd vissza jön az három év múlva.” — „Ah! mit ér az nekem, mikor akkorra már más szeretőm lesz.”

— *Fiakker és szereltem.* Fiakkeren és a mi több, házasondi indult a napokban egyik községbe egy X. városi fiatal ur. — És miután az emberi jó lelkek által biztatva lett a szülők jóakaratóról, ki is rukkolt rögtön leány-kéressel A bácsi meg a néni nem is szabódott valami nagyon, hanem a kisasszonyt ekkorára már megokosította egy asszony. Ez a falusi szellemi omnibusz azt mondta, hogy az igazi uraknak kocsijuk van ám Fehérváron is, aki pedig csak adja az urat, az ilyen kiarendált hüntőn urasodik. Persze sokan azt hiszik, hogy az ilyen szekér — a rajtatólé, ő tudja, hogy ott a szám még a lámpatüveg is, mely azt jelenti, hogy a lovak meg a kocsis nem az uré hanem a kocsisé. Erre az információra még a nemzeti bátyám uram is nagyot nézett, a kisasszony pedig kijelenté, hogy nem megyen olyan kérőhöz, a kinél még a kocsis is nagyobb ur. De lett ám jó dolga a fiakkereknak, mert azt meg mint

valami áruhába bujt gazdag embert — vendégelték.

— *Napoleon herceg mint vándor.* Érdekes sajtópr ért véget Franciaországban e napokban. A „Siecle” című lap azt írta, hogy III. Napoleon a császári udvartartáshoz tartozó erdőből mintegy 25000 hektárnyi területet a saját magán céljaira fordított. Lulu herceg Napoleon fia, e közlemény miatt sajtóper indított s a lapot abban marasztalta el az esküdtsek, hogy 2000 frankot fizessen állítást 10 vidéki s 10 fővárosi lapban vonja vissza. Felebezés folytán az ügyet oda döntötték, hogy a „Siecle”-nek a lapokban nem kell ugyan vissza vonnia állítását, de a 2000 frankot meg kell fizetni.

— *A boldogság első napja.* Hamburg egyik legtitészegebb családnak egyik-kénél körülbelül két hóval ezelőtt egy fiatal ember mutatta be magát, ki megnyerő módoza és határozott fellépése által csakhamar az egész család bizalmát megnyerte. Kereskedőnek adta ki magát s egy 20,000 márkáról szóló váltót mutatott elő egy jóhírű londoni cég által kiállítva, mely Berlinben az előmunkáinak azonnal kifizetendő. A fiatal ember végre megkérte a leány kezét, s ezt meg is nyerte. Ekkor elhatározták, hogy az esküvő után nejevel együtt mennek Berlinbe a férj szüleihez, hol a fiatal ember ismét üzlete élére áll. Meg is volt az esküvő, a leány meg is kapta hozományának egy részét, 10000 márkát, melyet azonnal át vett a férj. Az utazást másnap reggelre halasztották. Az ifju házaspár együtt töltte az egész éjjelt, reggel azonban, mikor felébredt a nő, férjének s vele együtt hozományának csak hüll helyét találta. Utóbb kistült, hogy iparlovag volt a gazember, kinek mindedig nem sikerült nyomára jutni.

— *Leányrabló cigányok.* Margitta körül nemrégiben öt szekér cigány táborozott a papfalvai erdőben elraboltak három, makkszedéssel foglalkozó leányt. Két leány megszökött tőlük, hanem a harmadik, Rostás György papfalvai lakos 12 éves leánya, Ilona, nem menekülhetett meg, s mint pesztra vándorolt velük. A napokban egy szekér cigány Solyóm községre határára érkezett, velük volt a kis leány is, a kit a malomba küldött a cigány népség. A gyermek Petegd községet kikerülve, Kocsuba községébe érkezett, s itt a bírónak előadta sorsát. A bíró megke-rest a belfényéri jegyzőt, Tamó János urat, minek folytán az egy szekér familia elfogatott s már a tenkei járásbíróshoz bekísértetett. A kis leány azt beszélgeti, hogy a cigány karaván Rojt mellett kirabolt és megölt egy embert, innen Aradnak menvén, egy aradmegeyi faluban feltört egy boltot, azután kerülő uton Solyóm község határára ért a hol egy öreg, vak cigány asszonyt, a karaván egyik tagját nyárrsal ölték meg, azt állítván róla, hogy boszorkány. A kis leánynak az volt mondva, hogy viselje gondját a purdeknak, majd hogyha meg-n, vesznek neki szép ruhát és eladják. A leány Belfényeren maradt.

— *A hideg sör ivásáról néhány nappal ezelőtt* érdekes felolvasást tartott egy híres svájci orvos Genfben. Erélyesen kikel az egészség szempontjából a hideg sör ivása ellen, a mi szerinte a legveszedelmesebb dolgok egyike. A vizet, abort, a kávé, a pezsgőt jéghidegen is meg lehet inni, de a sört nem szabad, mert ez rögtön halált vonhat maga után. Legfeljebb 10—12 R. foknyi hideg sör szabad inni. A gyomorkatarus gyakori vortát egyenesen a hideg sörnek tulajdonítá. A sör tulajdonképen hazájában, Bajoronban, mindenki tudja ezt, s ezért ott a vendéglőbe a sörítő bajor, ha söre hideg egy izzó vaslemezre márt bele, s azt addig tartja benne, míg a sör a kellő hőmérsékletet el nem éri. A sör ize az értekező szerint, e megmelegítés által egy cseppet sem változik.

— *Tréfás szemrehányás.* Hol, hol nem — társas vendégség volt. Több vendég jelenvén meg, mint a mennyi aláírva volt, a kiszolgálás nem volt kielégítő. Egy vendég békén tűrt, hanem, midőn fizetésre került a dolog, letett 20 krt a vendéglő kezébe s így szolt: Félóra közökbén kapvna az ételt, én is úgy fizetek. Félóra múlva tehát jöhet: ismét kap 20 krt. és így tovább, míg ki nem lesz elégitve. A megszegyentett vendéglős belenyugodott — mert kénytelen volt.

— *Egy gyógyszertárban.* — *Egy ur lép be a gyógyszertárba, frakkban, fehér nyakkendőben!* Elkészíthetne-e ön egy adag riczinust oly módon, hogy annak bevétele ne legyen kellemetlen? — kérdi a gyógyszertár. — Minden bizonynyal. Pár perc telik el, miáltal a gyógyszerezés tégeyeivel, itvegeivel habrál. — Szolgálhatok egy pohár citrom vizzel? — kérdi végre az ünnepiesen öltözött úrtól. Nem lesz rossz. S kiltriti az odanyújtott poharat. Még vár egy kevés ideig s aztán kérdi a gyógyszertártól: — Nos, hát aza riczinusom?! — Uram azt ön már megitta a citromvizzel, egész észrevétlenül, — válaszul önelégitül mosolyul a gyógyszerezés. — Szerencsétlen! — kiált föl az ur, — mit művelt ön?! Hiszen a riczinust beteg nagygném számára rendeltem meg; én egy óra múlva esküszöm a menyasszonyommal!

— *A pápa és tanítója.* Midőn a pápa a minap a római kollégium tanárait fogadta, ezek közt volt Patrizi páter is, kinek a szent atya egykor tanítványa volt. A rektor beszéde után, melyre XIII. Leo latinul válaszolt, a tanárok sorban a szokásos lábecskölés végett a pápához járultak. Midőn a sor Patrizra került, a

pápa leszállt tronjáról s megölelte az öregget, őszinte hálával szolt azon időről a midőn mint ifju hüllgatta a páter előadásait.

— *Rövid hírek.* *Kemenes Ferenc* veszprémi kanonok lakásába két rabló tört. A kanonok anyja hirtelenben két forintot adott a rablóknak, mire ezek eltávoztak. — *Szögyényi Marich László* lemondott a fehér megyei főispánságról. — *Damač basá* a szultán számlázásába küldte, kinevezte Tripolisz kormányzójának. — *Mihály orosz* nagyhercegnek fia született, két napon korában kineveztek egy gyalog-és egy tüzér ezred tulajdonosává. *Balassa Gyermaton* egy ügyvédjelölt agyonlötte kedvesét, mert hűtlennek hitte s a borzasztó tett után saját életének is végét vetett. — *A szőlőszeti* congressus, mely az idén Genfben volt jövőre Budapesten fogja tartani gyűlését. — *Konstantinápolyt* nagyban erősítik. Naponkint 12 ezer munkás dolgozik sáncok építésén. Ozman pasa újja szervezi a török hadsereget. — *Chinában* lázadás van. Már több ezer ember áll fegyverben. — *A dunai hajó-forgalom* decz 15-én beszüntetett. — *Belügyminiszeri* rendelettel, a jorsgyeknek és részleteknek hálázal utján eladása be tiltatott. — *Őfelségei* a karácsonyt Gödöllőn töltik. — *A szerb vámvámalok* utasítottak a magyarországi borok vegytani vizsgálatára. — *A párisi* közkiállítás érmeke januárban osztatnak ki hazánkban. — *A szinicongressuson* hazánk 30 szini kertletre osztatott s csak 30 szintársulat működhetik; jelenleg 45 társulat van. — *A „Kincsem”* 54243 frtot nyert összesen. — *Mahmud Damad* neje térdén állva kéri kegyelmet férjének s midőn ez megtagdatott engedelmet kért, hogy ő és gyermekeivel együtt követhesse a számlázásba. — *Csehországban* Schönbornban meghalt egy cseléd 88 éves korában ki nyolczadik életől kezdve mindig egy családuul szolgált. — *Rudolf tronörökös*hez egy tekintélyes polgárokól álló budai társaság részvét kíváratot intézett.

Színészet.

Valóban kelletlenül ragadjuk meg a tollat, hogy rendszer színi szemlencét megírjuk. Nincs semmi kedvünk hozzá, mert ott kell elkezdnetünk, a hol elhagytuk t. i. a közönség részvétlenségének ostorozásával. Ha Pécsváros magy. ar. közönsége nem restelli a szégyenfoltot, miért takargassa a sajtó?! Jobb ha nyíltan szembe mondja valaki, sem hogy hátunk mögött tegye.

Hasztalan minden erőlködés a mi közönségünknel. Néhány színházlátogató (a ki inkább a publicum kedvéért megy) nem találván felt házat, szép hölgy közönséget, elkezdett unalmában a szindarabra ügyelni és e rossz kedélyhangulatban szigorú, úgy mondjuk pedans criticus lett. Mindenben talált hibát, s a helyett, hogy consequens lett volna, összehasonlítva a jelenlegi társulat elsőb rendt tagjait a tavalyi itt működő szintársulattal mondta volna ki ítéletét, elkezdte a varga bíráló módjára fútnak-fának mondani, hogy kár a színházba járni, és pazarlás arra egy krajczárt is kidobni. Így járt el haszontalan pletyka módjára e hazug hírs így tették tönkre a jelenleg itt működő társulat renoméját. Pedig hát ha az ember sokaktól azt kérdezné: „Voltál színházban, meggyőződöttél?” Ama feleletet kaphatná: „En nem, hanem a szomszédunk leánya férjének van egy unoka testvére, a kinek a barátját majd nem beeresztették a színházba — és azt mondta...”

Ez volt a gyilkoló fegyver, mely a közönség részvétét megölte. A fiatalágnak nem csekély része van ebben.

Hiába! a mi fiatalágnak nem lelkesül, s a helyett, hogy közönséget esodítene a muzsák templomába — maga is távol marad.

És mindez miért történik? Azért, mert nincs Gerőfyné, akinek egy mosolyáért tűzbe rohant volna az a fiatalág, melyet maga Gerőfyné paczkázva megsértett.

Pedig e társulat megérdemli a pártfogást nemcsak azért, mert magyar, hanem mert vannak jeles tagjai. Különben pedig, ha tovább is akarjuk e közönséget folytatni, megessik rajtunk, meg Pécs városon és a szini bizottságon ama szégyen, hogy a társulat újvőre már itt hagyja a várost, a hol, ha még soká így tart, a nyomor és ínséggel kellene küzdeni. S ha ez megtörténik, akkor aztán büszkélkedhetünk hazafiságunkban és elmondhatjuk: Wir sind auch Ungarn . . .

A lefolyt héten a darabok előadása és megválasztása ellen nem lehet senkinek panosza. A szombat előadott „Giroffé-Giroffa” operettével a közönség meg lehetett elégedve, míg a vasárnap előadott „Peleskei notarius” is kellemes kedély hangulatban tartotta a csekély számú közönséget.

Kedden „A jó barátok” című vigjáték ügyes rendezéssel adottott. A szereplők mindegyike megfelelt a várakozásnak és a jelenvott csekély számú közönség beláthatta, hogy mily igaztalan hieket terjesztettek e társulatról.

Szerdán „Fourchambault család” Augier Emil remek színműve került itt először a színpadra. Az igazgató nem kimélt költséget, hogy e kinttű művet előadhassa, és a közönség mégis távol tartotta magát. Pedig be sokan tanulhattak volna e darabból, és hányan ismertek volna magukra az egyes személyekben.

A darab majd nem kifogástalanul adott elő. A hölgyek közül Tőkés Emília, Priellné valóban remekeltek; sőt Breznayné is élvezhetőleg játszott. —

